

PRAKTIČNI VODNIK ZA UPORABO UREDBE O EVROPSKEM PLAČILNEM NALOGU

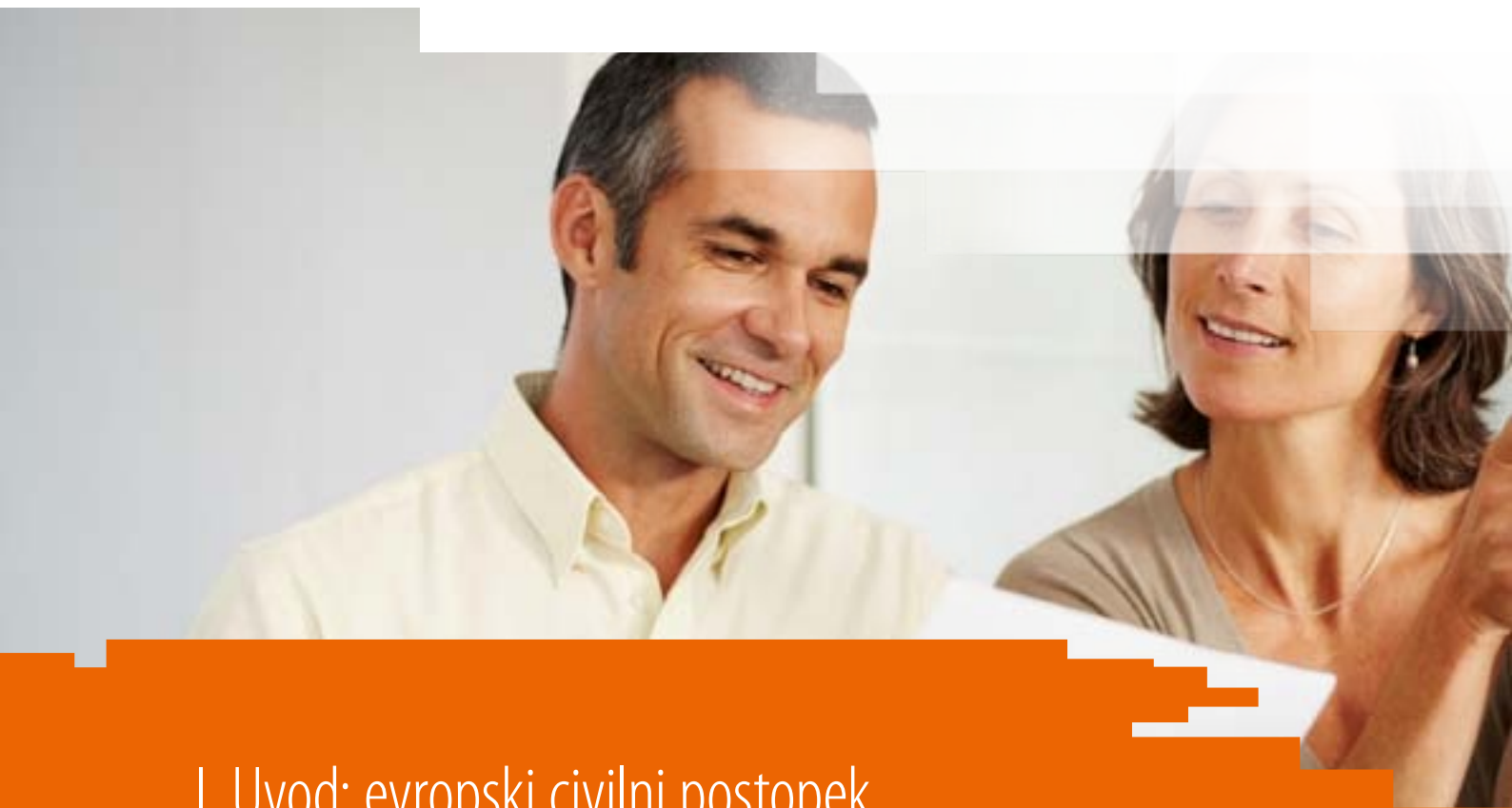
Evropska komisija
Pravosodje

Evropska pravosodna mreža
v civilnih in gospodarskih zadevah

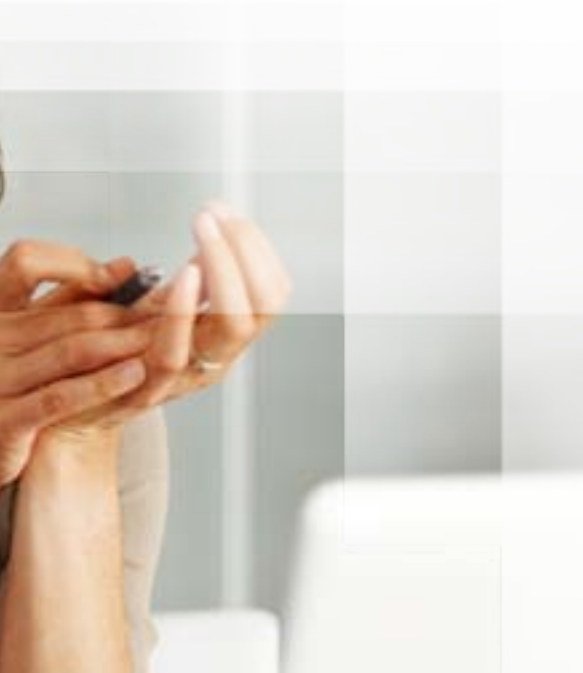

I. Uvod: evropski civilni postopek	4
II. Področje uporabe novega postopka	8
1. Ozemeljsko področje uporabe	9
2. Materialno področje uporabe	9
2.1. Civilne in gospodarske zadeve	10
2.2. Čezmejne zadeve	11
3. Časovni okvir uporabe	12
4. Pristojnost	12
III. Postopek za evropski plačilni nalog	14
1. Vloga za evropski plačilni nalog	15
1.1. Zahtevani znesek in obresti	15
1.2. Temelj zahtevka in opis dokazov	16
1.3. Pristojna sodišča	17
1.4. Kako predložiti vlogo	17
2. Izvedba postopka pred sodiščem	17
2.1. Sprememba ali popravek	18
2.2. Zavrnitev vloge	18
3. Izdaja in vročitev evropskega plačilnega naloga	19
3.1. Izpolnitev obrazca E	19
3.2. Izdaja evropskega plačilnega naloga – roki	19
3.3. Vročitev toženi stranki (Komisija)	20
4. Pravice/možnosti tožene stranke v zvezi z ugovorom	21
4.1. Ugovor zoper evropski plačilni nalog	21
4.2. Izvršljivost	22

5. Možna pravna sredstva/obramba za stranke.....	22
5.1. Kaj lahko stori tožeča stranka, če je vloga za evropski plačilni nalog nepopolna, vsebuje napako, jo je treba spremeniti ali je zavrnjena?	22
5.2. Kaj lahko stori dolžnik v državi članici izvora, kadar je izdan evropski plačilni nalog?.....	23
IV. Priznavanje in izvrševanje evropskih plačilnih nalogov v drugih državah članicah.....	26
1. Splošna načela	27
2. Predložitev vloge za izvršbo.....	27
3. Prevod	28
4. Zavrnitev izvršbe v izjemnih okoliščinah	28
4.1. Zavrnitev izvršbe (člen 22).....	28
4.2. Prekinitev ali omejitev izvršbe (člen 23)	29

I. Uvod: evropski civilni postopek

Z Uredbo št. 1896/2006 je bil vzpostavljen prvi dejanski evropski civilni postopek, tj. postopek za evropski plačilni nalog (EOP). Pred njo je bila sprejeta Uredba o evropskem nalogu za izvršbo (EEO), katere največji dosežek je bila odprava eksekviture za izvrševanje sodb, izdanih v drugi državi članici Evropske unije, v nekaterih kategorijah civilnih zadev, ob upoštevanju določenih postopkovnih jamstev, ki ga mora s predvidenim potrdilom potrditi pristojni organ. Vendar je EEO potrdilo, ki se nanaša na sodbo (ali javno listino ali sodno poravnavo), izdano v okviru nacionalnega postopka, medtem ko se lahko EOP izda samo v okviru enotnega postopka za vseh 26 držav članic. Nacionalno pravo se na subsidiarni podlagi uporablja za vprašanja, ki jih ne ureja Uredba EOP. Kmalu po Uredbi EOP je bila sprejeta še ena uredba, s katero je bil vzpostavljen evropski civilni postopek, tj. Uredba o evropskem postopku v sporih majhne vrednosti. S temi tremi uredbami se je začelo izvajati načelo vzajemnega priznavanja sodb v civilnih zadevah. Njihov glavni cilj je poenostaviti in pospešiti čezmejno priznavanje in uveljavljanje pravic upnikov v Evropski uniji. V zvezi s tem prispevajo k vzpostavljanju dejanskega območja pravice v Evropski uniji in delovanju enotnega trga.

V posameznih čezmejnih civilnih zadevah ni mogoče uporabiti vseh postopkov, ker se področja uporabe posameznih postopkov razlikujejo.

Če je o zadevi že odločilo pristojno sodišče (ali če zahtevek izhaja iz javne listine ali sodne poravnave) in je treba sodbo izvršiti v drugi državi, se lahko zahtevek za evropski nalog za izvršbo predloži pristojnim organom v državi članici izvora sodbe, javne listine ali sodne poravnave, če se nanaša na nesporni zahtevek¹. To je edini evropski postopek (od navedenih treh), namenjen izvrševanju veljavne sodbe ali sodne poravnave. Tožeča stranka lahko kot osnovo za dokaze, ki jih je treba zagotoviti v zvezi z zahtevkom za EOP ali ESCP, uporabi javno listino.

Čezmejni zahtevek je treba predložiti sodišču, ki je pristojno na podlagi evropskega in/ali nacionalnega prava². Tak zahtevek se lahko uveljavlja v skladu z nacionalnim postopkom, ki se uporablja v okviru pristojnosti sodišča, ali v skladu z enim od evropskih postopkov, če so izpolnjeni ustrezni pogoji.

Če zahtevek (brez stroškov ali obresti) ne presega 2 000 EUR, se lahko upoštevata postopka EOP in ESCP. Če pa je verjetno, da bo tožena stranka izpodbijala zahtevek, je priporočljivo uporabiti ESCP, ker bi bil EOP lahko zavrnen zgolj na podlagi ugovora tožene stranke.

¹ Glej Praktični vodnik za uporabo Uredbe o evropskem nalogu za izvršbo: http://ec.europa.eu/civiljustice/publications/docs/guide_european_enforcement_order_sl.pdf.

² Glej Uredbo Sveta št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah („Bruselj I“), UL L 12, 16.1.2001, str. 1.

Kljub temu Uredba EOP tožeči stranki ne preprečuje, da v takem primeru izbere postopek EOP.

Če zahtevek (brez stroškov ali obresti) presega 2 000 EUR, se lahko uporabi samo Uredba EOP, če so izpolnjeni ustrezni pogoji.

Postopek EOP se lahko uporabi samo v zvezi z denarnimi zahtevki za določene zneske, ki so zapadli ob predložitvi vloge. Postopek ESCP vključuje tudi druge vrste zahtevkov.

Postopek EOP ne ureja sodne obravnave – postopek je zgolj pisni, razen če se EOP izpodbija ali se mu ugovarja. V tem primeru je možna sodna obravnava v skladu z nacionalnimi postopki. ESCP, ki je običajno pisni postopek, kljub temu dopušča sodno obravnavo, če je to potrebno.

Postopek EOP je neobvezen v smislu, da se lahko tožeča stranka sama odloči, da ga bo uporabila namesto katerega koli drugega razpoložljivega načina, ki bi se lahko uporabil za vložitev enakega zahtevka. Odločba o zavrnitvi vloge tožeči stranki ne preprečuje uveljavljanja istega zahtevka na podlagi katerega koli ustreznega postopka, vključno z EOP in tudi pred istim sodiščem, ki je zavrnilo vlogo.

II. Področje uporabe novega postopka

1. Ozemeljsko področje uporabe

Uredba EOP se uporablja v vseh državah članicah, razen na Danskem. To pomeni, da nihče ne more zaprositi za EOP pri danskem sodišču in da se EOP na Danskem ne bo izvajal.

2. Materialno področje uporabe

Postopek EOP se uporablja v civilnih in gospodarskih zadevah v čezmejnih primerih, ne glede na naravo sodišča. Primere, ki izpolnjujejo zahteve iz Uredbe EOP, lahko obravnavajo sodišča, ki so v zadevni državi članici določena kot pristojna.

Uredba sama po sebi ne opredeljuje narave civilne in/ali gospodarske zadeve. Vendar s svojega področja uporabe izrecno izključuje naslednje kategorije: prihodke, carinske in upravne zadeve ter tudi odgovornost države za dejanja in opustitve dejanj pri izvajanju javne oblasti. Zato v takšnih primerih sodišču ni treba preučiti, ali je zadeva civilne ali gospodarske narave.

2.1. Civilne in gospodarske zadeve

Evropsko sodišče je dosledno trdilo, da je treba dati izrazu „civilne in gospodarske zadeve“ neodvisen pomen, izpeljan iz ciljev in programa zakonodaje Skupnosti ter splošnih načel, na katerih temeljijo nacionalni pravni sistemi kot celota (C-29/76 *LTU Lufttransportunternehmen GmbH & Co KG proti Eurocontrol*, Recueil 1976, str. 1541). Sodišče je menilo, da sta pri odločanju, ali je spor civilne in gospodarske narave ali ne, pomembna dva elementa:

- predmet spora in
- narava odnosa med strankami v sporu.

Zlasti glede tožb, ki vključujejo javni organ, je Sodišče odločilo, da zadeva ni „civilna ali gospodarska“, če se nanaša na spor med javnim organom in osebo zasebnega prava, kadar je prvi ukrepal na podlagi svoje pristojnosti. Sodišče zato razlikuje med *acta iure imperii*, ki so izključeni iz pojma „civilnih ali gospodarskih zadev“, in *acta iure gestionis*, ki so nasprotno vključeni v ta pojem. Razlikovanje med *acta iure imperii* in *acta iure gestionis* v praksi ni vedno preprosto. Sodna praksa Sodišča zagotavlja naslednje smernice.

V zadevi *Eurocontrol* je Sodišče presodilo, da zahtevek javnega organa, oblikovan z mednarodno pogodbo o izterjavi pristojbin za uporabo opreme in storitev od stranke, ki je oseba zasebnega prava,

če je bila taka uporaba obvezna in so bile pristojbine enostransko določene, ni civilna ali gospodarska zadeva.

V zadevi *Rüffer* (C-814/79 *Nizozemska proti Rüffer*, Recueil 1980, str. 3807) je Sodišče presodilo, da se zahtevek javnega organa, ki je tožil lastnika ladje za izterjavo stroškov, nastalih med odstranitvijo razbitin, ne more obravnavati kot civilna ali gospodarska zadeva.

V zadevi *Sonntag* (zadeva C-172/91, Recueil 1993, str. I-1963) pa je Sodišče nasprotno presodilo, da je civilna tožba za nadomestilo za telesno poškodbo posameznika, ki izhaja iz kaznivega dejanja, civilne narave. Vendar je taka tožba zunaj področja uporabe izraza „civilne ali gospodarske zadeve“, kjer je treba povzročitelja škode šteti za javni organ, ki je ukrepal na podlagi svoje pristojnosti (v tem primeru se ni štel, da je učitelj, ki je nadzoroval učence, spadal v opredelitev „izvajanja javne oblasti“).

V zadevi *Gemeente Steenberg* (zadeva C-271/00, Recueil 2002, str. I-10489) je Sodišče presodilo, da pojem „civilnih zadev“ zajema tožbo v okviru regresne pravice, s katero javni organ terja od osebe zasebnega prava vračilo zneskov, ki jih je izplačal kot socialno pomoč razvezanemu zakoncu in otroku te osebe, pod pogojem, da podlago in podrobna pravila, ki se nanašajo na vložitev take tožbe, urejajo splošni predpisi glede prežिवinskih obveznosti. Kadar tožba na podlagi regresne pravice temelji na določbah, na

podlagi katerih je javni organ pristojen že po samem zakonu, se ne more šteti, da je bila tožba vložena v „civilnih zadevah“.

V zadevi *Préservatrice foncière* (zadeva C-266/01, Recueil 2003, str. I-4867) je Sodišče presodilo, da pojem „civilne ali gospodarske zadeve“ zajema zahtevek, s katerim država od osebe zasebnega prava zahteva izpolnitev zasebnopravne garancijske pogodbe, ki je bila sklenjena, da bi tretji osebi omogočila dostavo garancije, ki jo zahteva in opredeljuje ta država, če pravno razmerje med upnikom in garantom po garancijski pogodbi ne vključuje izvrševanja pristojnosti s strani države, ki presegajo pristojnosti na podlagi pravil, ki se uporabljajo za razmerja med osebami zasebnega prava.

V zadevi *Frahuil/Assitalia* (zadeva C-265/02, Recueil 2004, str. I-1543) je bilo presojeno, da je treba šteti, da tožba, ki jo je na podlagi zakonite subrogacije proti uvozniku, dolžniku carinskih dajatev, vložil garant, ki je te dajatve plačal carinskim organom v okviru izvajanja garancijske pogodbe, po kateri se je zavezal, da bo carinskim organom jamčil za plačilo zadevnih dajatev špediterja, ki je prvotno dobil nalog glavnega dolžnika, naj plača dolg, spada v okvir „civilnih in gospodarskih zadev“.

V zadevi *Lechouritou* (zadeva C-292/05, ZOdl. 2007, str. I-1519) je Sodišče potrdilo, da odškodnina za izgubo ali škodo, ki jo povzročijo vladne čete v času vojne, ni zajeta v „civilne zadeve“.

2.2. Čezmejne zadeve

Uredba EOP se uporablja samo v čezmejnih zadevah. V členu 3 Uredbe EOP je taka zadeva opredeljena kot zadeva, v kateri ima vsaj ena od strank stalno ali običajno prebivališče v državi članici, ki ni država članica, pred sodiščem katere poteka postopek. V nekaterih primerih ta določba omogoča dostop do postopka za evropski plačilni nalog tudi vložnikom, ki niso iz držav članic EU (tj. ki nimajo stalnega ali običajnega prebivališča v državi članici): če ima dolжник stalno ali običajno prebivališče v državi članici, ki ni država članica pristojnega sodišča, lahko tudi vložnik, ki ni iz države članice EU, vloži vlogo za EOP, ker so pogoji iz člena 3 v zvezi s strankami izpolnjeni. Prav tako lahko upnik s stalnim ali običajnim prebivališčem v državi članici, ki ni država članica pristojnega sodišča, vloži zahtevo za evropski plačilni nalog zoper toženo stranko s stalnim ali običajnim prebivališčem zunaj Evropske unije.

Stalno prebivališče je treba opredeliti v skladu s pojmom stalnega prebivališča, kot ga določa Uredba o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodb v civilnih in gospodarskih zadevah (v nadaljnjem besedilu: Uredba Bruselj I). V praksi se stalno ali običajno prebivališče strank določi na podlagi informacij, ki jih tožeča stranka navede na obrazcu A. Ker se lahko prvi pregled vloge izvede na podlagi avtomatiziranega postopka, zadostuje, če se preveri, ali je navedeni naslov ene od strank v državi članici, ki ni država članica sodišča,

kateremu je bila zadeva predložena v obravnavo. Vendar če sodišče dvomi v točnost predloženih informacij, lahko od tožeče stranke zahteva, da popravi ali dopolni vlogo.

Stalno ali običajno prebivališče strank se oceni ob predložitvi vloge za EOP. V skladu s členom 3(3) je za določitev, ali se zadeva obravnava kot čezmejna zadeva, odločilen trenutek predložitve vloge in ne trenutek, ko je prišlo do dogodkov, na katerih temelji zahtevki.

3. Časovni okvir uporabe

Uredba o vzpostavitvi EOP se od 12. decembra 2008 uporablja v vseh državah članicah, ki jih k temu obvezuje. Medtem ko je sam postopek na voljo šele od navedenega datuma, je EOP mogoče uporabiti v vseh zadevnih sporih, vključno s primeri, v katerih so se vprašanja, ki so povzročila spor, pojavila pred 12. decembrom 2008, če se obdobje omejitve, ki se uporablja za zadevni zahtevek, ni izteklo, v skladu s prakso zaprosenega sodišča.

4. Pristojnost

Pristojnost za zahtevke v okviru postopka EOP se določi v skladu z Uredbo Bruselj I z eno izjemo. Kadar se zadeva nanaša na potrošniško pogodbo in je potrošnik tožena stranka, mora pristojnost imeti država članica, v kateri ima tožena stranka stalno prebivališče v smislu člena 59 Uredbe Bruselj I.

III. Postopek za evropski plačilni nalog

1. Vloga za evropski plačilni nalog

1.1. Zahtevani znesek in obresti

V skladu s členom 7(2)(b) mora vloga vključevati znesek zahtevka, vključno z glavnico ter morebitnimi obrestmi, pogodbenimi kaznimi in stroški. Znesek glavnice zahtevka in kakršne koli pogodbene kazni morajo biti enaki kot ob zapadlosti ob predložitvi vloge in jih je treba navesti v oddelkih 6 in 8 obrazca A.

Podatke o obrestni meri in obdobju, za katero se zahtevajo obresti, je treba navesti v oddelku 7 obrazca A. Navedba zneska obresti se ne zahteva. Glede na navodila za izpolnitev obrazca A se v primeru, kadar se obresti zahtevajo do datuma odločbe sodišča, zadnje polje za datum pusti prazno.

Sodišče mora na obrazcu E navesti skupni znesek, ki ga mora tožena stranka ali stranke plačati na datum sklepa. V Uredbi ni določeno, ali se obresti lahko zahtevajo po tem datumu.

Enaki premisleki veljajo, kadar se zakonite obresti samodejno prištejejo h glavnici na podlagi prava države članice izvora. V tem primeru v skladu s členom 7(2)(c) tožeči stranki ni treba navesti obrestne mere in datumov, med katerima se zaračunavajo obresti.

Podatki o zapadlih stroških so vključeni v oddelek 9 obrazca A. Medtem ko so glavni predvideni stroški sodne takse, navodila za izpolnitev obrazca A navajajo, da lahko drugi stroški vključujejo honorarje zastopnika tožeče stranke ali stroške predhodnega postopka. V skladu s členom 25 lahko sodne takse vključujejo pristojbine in dajatve, plačane sodišču, katerih znesek določa nacionalno pravo. Navodila tudi pojasnjujejo, da tožeči stranki ni treba izpolniti polja za znesek, če ji sodne takse niso znane, pri čemer to polje izpolni sodišče.

1.2. Temelj zahtevka in opis dokazov

V skladu s členom 7 mora zahtevke za EOP vključevati temelj zahtevka, vključno z opisom okoliščin, ki se uveljavljajo kot podlaga za zahtevke in po potrebi za zahtevane obresti. Vključiti je treba tudi opis dokazov v podporo zahtevku.

Uredba ne določa ravni podrobnosti podatkov, ki jih mora vložnik predložiti, in prav tako ne predpisuje, kako naj sodišče preuči zahtevke. Vendar pa pojasnjuje, da ni treba, da vlogo za EOP preuči sodnik, in da se v skladu s členom 8 ta preučitev lahko opravi v obliki avtomatiziranega postopka. Sodišča morajo vlogo preučiti na podlagi informacij iz obrazca za vlogo.

Vložnik mora ob izpolnjevanju vloge zagotoviti dovolj informacij, da se bo lahko tožena stranka na podlagi zadostnih informacij odločila, ali naj zahtevke izpodbija ali ne. Zadostne informacije so potrebne tudi zato, da se sodišču omogoči, da prima facie preuči utemeljenost zahtevka in med drugim izključi očitno neutemeljene zahtevke ali nedopustne vloge. Zato je standardni obrazec A, kot je določen v Prilogi I, oblikovan tako, da vključuje čim bolj izčrpen seznam vrst dokazov, ki se običajno predložijo v podporo denarnih zahtevkov.

Vložniki lahko torej predložijo vlogo tako, da preprosto izpolnijo ustrezna polja v ustreznem oddelku (predvsem 6 do 10) standardnega obrazca. Podporna dokumentacija se ne zahteva, vendar jo vložnik lahko priloži, če tako želi. Oddelek 11 vložnikom omogoča, da po potrebi navedejo dodatne izjave in nadaljnje informacije. Vendar tudi k temu niso zavezani.

Ker lahko sodišče obravnava vlogo samo na podlagi obrazca za vlogo, mu Uredba na noben način ne omogoča, da zahteva podporno dokumentacijo. Vendar mora vložnik zato zagotoviti, da vloga vsebuje dovolj informacij za zagotovitev, da so zahteve iz Uredbe izpolnjene in da se zahtevke zdi utemeljen.

1.3. Pristojna sodišča

Pristojna sodišča za EOP so tista, ki so jih določile države članice in o njih uradno obvestile Komisijo. Ker lahko države članice ta obvestila kadar koli spremenijo, je treba ob vložitvi zahtevka za EOP preveriti trenutna obvestila. Vsa obvestila so objavljena v Evropskem pravosodnem atlasu za civilne in gospodarske zadeve. Vendar ker so ta obvestila v večini primerov zelo splošna in se nanašajo na splošne določbe zadevnega procesnega prava, so včasih na določitev pravega sodišča potrebne dodatne raziskave. Če je pristojnost sodišča teritorialne narave in je odvisna od naslova tožene stranke, se specifično sodišče lahko določi z uporabo orodja „Pristojna sodišča“ v navedenem atlasu. V nekaj primerih so države članice določile posebna sodišča za zadeve EOP. Če je vloga poslana na sodišče, ki ni pristojno, se ukrep tega sodišča določi na podlagi nacionalnega prava.

1.4. Kako predložiti vlogo

Vsaka država članica mora odobriti možnost, da se vloge za EOP vložijo v papirni obliki. Dodatnih zahtev v zvezi s tem ni. Vendar na podlagi obvestil držav članic, ki so na voljo prek Evropskega pravosodnega atlasa, nekatere države članice sprejmejo vloge v papirni obliki samo, če se pošljejo z navadno ali priporočeno pošto. Države članice lahko sprejmejo tudi druge načine predložitve vlog,

vključno z elektronsko obliko. Ta vključuje sporočanje po telefaksu in elektronski pošti. Če se vloga predloži v elektronski obliki, mora biti podpisana v skladu s členom 2(2) Direktive 1999/93/ES v obliki, ki jo priznava država članica izvora. Ta elektronski podpis ni potreben, če v državi članici izvora obstajajo drugi varni elektronski komunikacijski sistemi, ki so na voljo pooblaščenim uporabnikom in o katerih je bila Komisija uradno obveščena.

Pred predložitvijo vloge je priporočljivo, da se v Evropskem pravosodnem atlasu preveri, kateri način je sprejemljiv v posamezni državi članici. Vlogo lahko predloži tožeča stranka ali njen pravni zastopnik. Opozoriti je treba, da je ob predložitvi vloge pogosto treba plačati takse pristojnemu sodišču (<https://e-justice.europa.eu>).

2. Izvedba postopka pred sodiščem

Sodišče bo preučilo vlogo, vendar ne bo ocenilo dokazov. Preverilo bo, ali so izpolnjene vse zahteve iz člena 7 (Poglavje III, str. 1). Če je jasno, da zahtevki ni neutemeljen ali da vloga ni nedopustna, sodišče tožeči stranki omogoči, da dopolni ali popravi vlogo, po potrebi z uporabo obrazca B.

2.1. Sprememba ali popravek

Kadar sodišče od tožeče stranke zahteva, da dopolni ali popravi vlogo, določi rok, ki se mu zdi ustrezen glede na okoliščine. Sodišče lahko po lastni presoji podaljša rok.

Sodišče od tožeče stranke najprej zahteva, da dopolni vlogo (sprememba).

Če so po spremembi izpolnjene samo zahteve za del zahtevka, sodišče o tem obvesti tožečo stranko. Z obrazcem C pozove tožečo stranko k sprejetju ali zavrnitvi predloga za EOP za znesek, ki ga določi sodišče, in jo obvesti o posledicah te odločitve.

Če tožeča stranka sprejme predlog sodišča, sodišče izda EOP za tisti del zahtevka, ki ga je tožeča stranka sprejela (popravek). Posledice v zvezi s preostalim delom prvotnega zahtevka ureja nacionalno pravo.

Če tožeča stranka ne odgovori v roku, ki ga je določilo sodišče, ali zavrne predlog sodišča, sodišče v celoti zavrne vlogo za EOP.

2.2. Zavrnitev vloge

Sodišče zavrne vlogo na podlagi obrazca D, če:

- niso izpolnjene zahteve iz členov 2, 3, 4, 6 in 7 ali
- je zahtevek očitno neutemeljen ali
- tožeča stranka ne odgovori (na predlog sodišča o spremembi vloge) v roku, ki ga je določilo sodišče, ali
- tožeča stranka ne odgovori v roku, ki ga je določilo sodišče, ali zavrne predlog sodišča v skladu s členom 10.

Tožeča stranka je obveščena o razlogih za zavrnitev.

Pritožba zoper zavrnitev vloge ni mogoča. Zavrnitev vloge tožeči stranki ne preprečuje uveljavljanja istega zahtevka na podlagi nove vloge za EOP ali drugega postopka, ki ga omogoča pravo države članice.

3. Izdaja in vročitev evropskega plačilnega naloga

3.1. Izpolnitev obrazca E

Potem ko je vloga (obrazec A) vložena in po potrebi na zahtevo sodišča ustrezno spremenjena ali popravljena, sodišče po opravljenem plačilu zadevnih sodnih taks, če je to ustrezno, izda EOP na podlagi obrazca E, kot je določen v Prilogi V. V skladu s členom 12 Uredbe vključuje obrazec E imena, naslove in druge podatke strank in njihovih zastopnikov ter nalog za toženo stranko (ali tožene stranke, saj je dovoljena skupna odgovornost), da poravna znesek, ki ga zahteva tožeča stranka, kot je naveden v obrazcu A, katerega kopija je priložena temu obrazcu. Nalog določa znesek glavnice, ki se zahteva, ter kakršne koli obresti in obdobje, v katerem se zaračunavajo (npr. do datuma plačila), pa tudi kakršne koli pogodbene kazni in stroške, kot so navedeni v členu 25 (glej tudi uvodno izjavo 26), v navedeni valuti. Obrazec E opozarja toženo stranko na njene pravice in možnosti (glej „pomembne informacije za toženo stranko“), tj. da tožeči stranki plača znesek, ki je naveden v nalogu, ali izpodbija nalog, tako da pri sodišču izvora vloži ugovor. Toženo stranko se tudi obvesti, da je bil nalog izdan zgolj na podlagi informacij, ki jih je predložila tožeča stranka, in da sodišče teh informacij ni preverilo, da bo nalog postal izvršljiv, razen če se pri sodišču vloži ugovor, kot je opisano zgoraj (glej člen 16), in da se bo v primeru vložitve ugovora postopek nadaljeval pred pristojnimi

sodišči države članice izvora („samodejni prenos zadeve“, glej uvodno izjavo 24) v skladu s pravili običajnega civilnega postopka, razen če tožeča stranka ni izrecno zahtevala, da se postopek v takem primeru zaključi. Če tožeča stranka zahteva zaključitev postopka, se te informacije ne pošljejo toženi stranki.

3.2. Izdaja evropskega plačilnega naloga – roki

3.2.1. Kdaj sodišče izda evropski plačilni nalog?

Če so izpolnjene zahteve za vložitev zahtevka za EOP (glej člen 8), sodišče v skladu s členom 12(1) izda nalog, kakor hitro je to mogoče, načeloma v 30 dneh od predložitve vloge. 30-dnevno obdobje ne vključuje časa, ki ga tožeča stranka porabi za dopolnjevanje, popravljanje ali spreminjanje svoje vloge. Navedeni rok je treba izračunati v skladu z določbami iz Uredbe (EGS, Euratom) št. 1182/71 Sveta z dne 3. junija 1971 o določitvi pravil glede rokov, datumov in iztekov rokov (UL L 124, 8. 6. 1971, str. 1).

3.2.2. Kdaj postane evropski plačilni nalog izvršljiv?

EOP ne postane dokončen, takoj ko je izdan. V postopku EOP se toženi stranki svetuje, da lahko tožeči stranki plača zahtevani znesek ali ga izpodbija, tako da pri sodišču izvora vloži ugovor. Ugovor je treba poslati v 30 dneh od vročitve naloga toženi(-m) stranki(-am)

(glej člen 12(3)). V skladu s členom 12(4)(b) postane nalog izvršljiv, razen če tožena stranka vloži ugovor pri sodišču izvora. Tožena stranka mora to storiti v 30 dneh od datuma, na katerega ji je bil nalog vročen (glej oddelek 4.2.)

3.3. Vročitev toženi stranki (Komisija)

EOP je treba toženi stranki vročiti v skladu z nacionalnim pravom države članice izvora. Vendar mora ta način izpolnjevati zahteve, ki so v Uredbi določene kot minimalni postopkovni standardi (členi 13 do 15). Na splošno sta možna dva načina vročitve: vročitev z dokazilom o prejemu s strani dolžnika (člen 13) ali vročitev brez dokazila o prejemu s strani dolžnika (člen 14), pri čemer se lahko oba uporabita v povezavi z zastopnikom tožene stranke.

3.3.1. Vročitev z dokazilom o prejemu s strani tožene stranke ali njenega zastopnika

Načini vročitve z dokazilom o prejemu so določeni v členu 13. V navedenem členu je na voljo izčrpen seznam.

Če povzamemo, ti načini omogočajo:

- osebno vročitev s potrdilom o prejemu, ki ga podpiše tožena stranka³;
- izjavo pristojne osebe, ki je opravila vročitev, da je tožena stranka prejela pisanje ali da je brez ustreznega razloga zavrnila njegov sprejem⁴;
- vročitev po pošti s potrdilom o prejemu, ki ga podpiše tožena stranka;
- vročitev v elektronski obliki s potrdilom o prejemu, ki ga podpiše tožena stranka.

3.3.2. Vročitev brez dokazila o prejemu s strani dolžnika ali njegovega zastopnika

Vročitev dolžniku se lahko opravi tudi na enega od načinov brez dokazila o prejemu iz člena 14. Ti načini se lahko uporabijo samo, če je naslov tožene stranke zagotovo znan. Izključujejo kakršno koli obliko fiktivne vročitve (npr. „remise au parquet“).

3 Če je treba vročitev izvesti v drugi državi članici, je treba pisanja prenesti v to drugo državo članico v skladu z Uredbo Sveta (ES) št. 1393/2007 o vročanju sodnih in izvensodnih pisanj v civilnih ali gospodarskih zadevah v državah članicah (UL L 324, 10.12.2007, str. 79).

4 Glej predvsem pravico do zavrnitve vročitve iz člena 8 Uredbe Sveta št. 1393/2007.

Če povzamemo, ti načini omogočajo:

- vročitev na naslovu tožene stranke osebam, ki s toženo stranko živijo v istem gospodinjstvu ali so tam zaposlene. V primeru samozaposlene tožene stranke ali pravne osebe se vročitev lahko opravi tudi v poslovnih prostorih tožene stranke osebam, ki so zaposlene pri toženi stranki.

V teh primerih mora biti vročitev potrjena:

- s potrdilom o prejemu, ki ga podpiše oseba, ki je sprejela vročitev, ali
- z dokumentom, ki ga je podpisala oseba, ki je opravila vročitev, z navedbo uporabljenega načina vročitve, datuma vročitve in imena osebe, ki je sprejela vročitev, ter njenega razmerja do tožene stranke;
- oddajo dokumenta v poštni nabiralnik tožene stranke, na poštnem uradu ali pri pristojnem javnem organu.

V primerih iz zadnje alineje je treba v poštni nabiralnik tožene stranke oddati pisno obvestilo o tem deponiranju, ki jasno označuje naravo pisanja kot sodnega pisanja ali pravni učinek pisnega obvestila kot opravo vročitve in začetek teka rokov. Vročitev mora biti potrjena z dokumentom, ki ga je podpisala oseba, ki je opravila vročitev, z navedbo uporabljenega načina vročitve, datuma vročitve

in imena osebe, ki je sprejela vročitev, ter njenega razmerja do tožene stranke;

- pošto vročitev brez dokazila o prejemu, če ima tožena stranka svoj naslov v državi članici, ki je odločala o vsebini zadeve;
- elektronsko obliko z avtomatično potrditvijo dostave, če je tožena stranka ta način vročanja vnaprej izrecno sprejela.

4. Pravice/možnosti tožene stranke v zvezi z ugovorom

4.1. Ugovor zoper evropski plačilni nalog

Tožena stranka lahko v skladu s členom 16 vloži ugovor zoper EOP na obrazcu F. Toženi stranki ni treba navesti razlogov za svoj ugovor. Ugovor je treba poslati v 30 dneh od vročitve naloga toženi stranki. Rok se izračuna v skladu z Uredbo Sveta (ES) št. 1182/71 o določitvi pravil glede rokov, datumov in iztekov rokov (UL ES 1971 L 124/1). Pri izračunu roka se ne upošteva datum vročitve. Če je zadnji dan roka državni praznik, sobota ali nedelja, se rok izteče z zadnj uro naslednjega delovnega dne. V skladu s členom 2(1) Uredbe Sveta (ES) št. 1182/71 se upoštevajo samo državni prazniki države članice sodišča, ki je izdalo EOP.

Ugovor je treba predložiti v papirni obliki ali prek drugih sredstev komuniciranja, vključno z elektronskimi, ki so sprejemljiva za državo članico izvora in dostopna sodišču izvora. Ugovor lahko vloži tudi zastopnik tožene stranke.

Če tožena stranka predloži sprejemljiv ugovor, se postopek v skladu s členom 17(1) nadaljuje pred pristojnimi sodišči države članice izvora v skladu s pravili običajnega civilnega postopka, razen če je tožeča stranka izrecno zahtevala, da se postopek v takem primeru zaključi. V skladu s členom 7(4) lahko tožeča stranka to zahtevo predloži kadar koli do izdaje EOP. V skladu s členom 17(2) prehod na običajni civilni postopek ureja pravo države članice izvora. Nič v okviru nacionalnega prava ne posega v položaj tožeče stranke v katerem koli poznejšem običajnem civilnem postopku.

4.2. Izvršljivost

Če v roku 30 dni ni vložen ugovor, se EOP razglasi za izvršljivega, v kolikor sodišče zagotovi dovolj časa za dospelje ugovora.

Sodišče za razglasitev izvršljivosti EOP uporabi obrazec G, ki ga pošlje tožeči stranki.

V skladu s členom 18(2) formalne zahteve za izvršljivost ureja pravo države članice izvora. EOP, ki je bil razglašen za izvršljivega v državi članici izvora, je treba v skladu s členom 19 priznati in izvršiti v drugih

državah članicah, ne da bi bila potrebna razglasitev izvršljivosti v drugi državi članici in brez vsake možnosti ugovora njegovemu priznanju. Izvršljivost je mogoče zavrnilo samo v skladu z določbami iz člena 22.

5. Možna pravna sredstva/obramba za stranke

5.1. Kaj lahko stori tožeča stranka, če je vloga za evropski plačilni nalog nepopolna, vsebuje napako, jo je treba spremeniti ali je zavrnjena?

5.1.1. Kaj lahko stori tožeča stranka, če je vloga za evropski plačilni nalog nepopolna ali vsebuje napako (člen 9)

Če vloga za EOP ne izpolnjuje zahtev iz člena 7, tj. je nepopolna ali vsebuje napako, da pristojno sodišče tožeči stranki možnost, da vlogo dopolni ali popravi (glej člen 9(1)), pri čemer uporabi standardni obrazec B, kot je določen v Prilogi II. Sodišče vložnika pozove, da vlogo dopolni ali popravi v roku, ki ustreza okoliščinam (glej člen 9(2)). Ta določba se ne uporablja za zahtevke, ki so očitno neutemeljeni ali nedopustni.

5.1.2. Kaj lahko stori tožeča stranka, če samo del zahtevka izpolnjuje zahteve za evropski plačilni nalog (člen 10)

Če so zahteve za EOP izpolnjene (glej člen 7) samo za del zahtevka, sodišče tožečo stranko o tem obvesti na standardnem obrazcu C, kot je določen v Prilogi III, in jo pozove, naj sprejme ali zavrne predlog za EOP za znesek, ki ga določi sodišče. Tožeča stranka v roku, ki ga določi sodišče (glej člen 9(2)), pošlje odgovor na standardnem obrazcu C. Če tožeča stranka sprejme predlog sodišča, sodišče izda EOP (glej člen 12) za tisti del zahtevka, ki ga je tožeča stranka sprejela.

Posledice za preostali del zahtevka ureja nacionalno pravo (glej člen 10(2)). Če tožeča stranka ne odgovori v roku, ki ga je določilo sodišče, ali zavrne predlog sodišča, sodišče v celoti zavrne vlogo.

Če tožeča stranka ne sprejme predloga sodišča, se lahko odloči za umik vloge in nadaljevanje zadeve v skladu z običajnim civilnim postopkom.

5.1.3. Kaj lahko stori tožeča stranka, če je vloga za evropski plačilni nalog zavrnjena (člen 11)

Zoper zavrnitev izdaje EOP ni pravnega sredstva. Zavrnitev zahtevka tožeči stranki ne preprečuje uveljavljanja istega zahtevka z novo vlogo za EOP ali z drugim postopkom, ki ga določa pravo države članice (glej člen 11).

5.2. Kaj lahko stori dolжник v državi članici izvora, kadar je izdan evropski plačilni nalog?

5.2.1. Vloži ugovor v državi članici izvora (člen 16)

Tožena stranka lahko v 30 dneh od vročitve naloga pri sodišču izvora vloži ugovor zoper EOP na standardnem obrazcu F, kot je določen v Prilogi VI. Če se ugovor vloži v 30 dneh (glej člen 16(2)), se postopek nadaljuje pred pristojnimi sodišči države članice izvora v skladu s pravili običajnega civilnega postopka, razen če je tožeča stranka izrecno zahtevala, da se postopek zaključi.

5.2.2. Ponovna preučitev v izrednih primerih v državi članici izvora (člen 20(1))

Po izteku 30-dnevnega roka za vložitev ugovora ima tožena stranka pravico pred pristojnim sodiščem države članice izvora zahtevati ponovno preučitev EOP, če:

1. (a) je bil nalog vročen na enega od načinov iz člena 14, tj. brez dokazila o prejemu s strani tožene stranke, in (b) vročitev brez njene krivde ni bila opravljena pravočasno, da bi ji omogočila pripraviti obrambo⁵, ali

⁵ Če je bila tožena stranka na primer v bolnišnici, na dopustu, službenem potovanju itd.

2. tožena stranka ni mogla ugovarjati zahtevku zaradi višje sile ali izrednih okoliščin, ki so nastopile brez njene krivde,

pod pogojem, da v vseh navedenih primerih ravna brez odlašanja.

5.2.3. Ponovna preučitev v državi članici izvora, če je bil evropski plačilni nalog napačno izdan (člen 20(2))

Po izteku 30-dnevnega roka za vložitev ugovora ima tožena stranka ob upoštevanju zahtev iz Uredbe pravico pred pristojnim sodiščem države članice izvora zahtevati ponovno preučitev EOP, če je bil nalog očitno napačno izdan ali zaradi drugih izjemnih okoliščin.

OPOMBA: Če sodišče zavrne vlogo tožene stranke, ker ni podan nobeden od razlogov za ponovno preučitev iz odstavkov 5.2.2 in 5.2.3, ostane EOP veljaven. Če sodišče odloči, da je ponovna preučitev utemeljena iz enega od razlogov iz navedenih odstavkov, je EOP ničen.

IV. Priznavanje in izvrševanje evropskih plačilnih nalogov v drugih državah članicah

1. Splošna načela

EOP, ki postane izvršljiv v državi članici izvora, tj. v državi članici, v kateri je bil izdan, je izvršljiv tudi v kateri koli drugi državi članici. Pridobitev izjave o izvršljivosti (eksekvatures) v državi članici izvršbe ni potrebna. Organi v državi članici izvršbe ne morejo preučiti okoliščin ali postopkov, na podlagi katerih je bil izdan nalog, razen v primerih iz členov 22 in 23. V državi članici izvršbe ni dovoljena preučitev vsebine zadeve.

Postopek izvršbe ureja pravo države članice izvršbe, brez poseganja v določbe Uredbe.

2. Predložitev vloge za izvršbo

Tožeča stranka mora sodišču ali organu, pristojnemu za izvršbo v državi članici, v kateri se izvršba zahteva, predložiti vlogo za izvršbo. Ti organi se med državami članicami razlikujejo. Podatki o pristojnih sodiščih in organih so na voljo na spletnih straneh Evropske pravosodne mreže v civilnih in gospodarskih zadevah na evropskem portalu e-pravosodje.

Tožeča stranka mora pristojnemu sodišču ali organu predložiti kopijo naloga, kakor je bil razglašen za izvršljivega s strani sodišča izvora, ki izpolnjuje potrebne pogoje za ugotovitev njegove pristnosti, in izjavo o izvršljivosti (obrazec G).

3. Prevod

Od tožeče stranke se lahko zahteva, da predloži kopijo EOP v drugem jeziku, kot je jezik, ki ga uporablja sodišče izvora. Praviloma je treba EOP predložiti v uradnem jeziku ali enem od uradnih jezikov države članice izvršbe, razen če je ta država članica navedla, da bo sprejela naloge v drugem uradnem jeziku ali jezikih Evropske unije. Podatki o tem, katere jezike dovoljuje posamezna država članica, so na voljo v Evropskem pravosodnem atlasu. Pri preverjanju podatkov mora tožeča stranka tudi upoštevati, da je v državah članicah z več kot enim uradnim jezikom morda treba predložiti prevod v jeziku, ki je določen za poseben del ali regijo zadevne države članice. Vsak prevod overi oseba, ki je za to pooblaščen v eni od držav članic.

4. Zavrnitev izvršbe v izjemnih okoliščinah

Tožena stranka lahko v državi članici izvršbe sprejme naslednje ukrepe, čeprav na podlagi teh možnosti v državi članici izvršbe v nobenem primeru ni mogoče doseči preučitve vsebine EOP:

4.1. Zavrnitev izvršbe (člen 22)

Tožena stranka lahko zahteva zavrnitev izvršbe (glej člen 22), če je nalog nezdržljiv s predhodno odločbo ali nalogom, izdanim v kateri koli državi članici ali tretji državi, pod pogojem, da:

- je predhodna odločba ali nalog temeljil na istem dejanskem stanju in je bil izdan med istimi strankami in
- predhodna odločba ali nalog izpolnjuje pogoje, potrebne za priznanje v državi članici izvršbe, ter
- se nezdržljivost ni mogla upoštevati kot ugovor v sodnem postopku v državi članici izvora.

Izvršba se na predlog zavrne tudi, če je tožena stranka tožeči stranki plačala znesek, dodeljen v EOP.

4.2. Prekinitev ali omejitev izvršbe (člen 23)

Tožena stranka lahko zahteva prekinitev ali omejitev izvršbe EOP (glej člen 23), če je zahtevala ponovno preučitev v smislu člena 20. V teh primerih lahko pristojno sodišče države članice izvršbe:

- omeji postopek izvršbe na zaščitne ukrepe ali
- pogojuje izvršbo s predložitvijo jamstva, ki ga samo določi, ali
- v izjemnih okoliščinah prekine postopek izvršbe.

Praktični vodnik za uporabo Uredbe o evropskem plačilnem nalogu

Europe Direct je služba za pomoč pri iskanju odgovorov
na vprašanja v zvezi z Evropsko unijo.

Brezplačna telefonska številka (*):

00 800 6 7 8 9 10 11

(*) Nekateri operaterji mobilne telefonije ne dovoljujejo vzpostavitve zveze s številkami 00 800 ali pa te klice zaračunavajo.

© Fotolia, Istockphoto

© Evropska unija, 2011

Reprodukcija je dovoljena z navedbo vira.

Printed in Belgium

Tiskano na belem papirju, ki ne vsebuje elementarnega klora (ECF)

Kontaktni naslov

Evropska komisija
Generalni direktorat za pravosodje
Evropska pravosodna mreža
v civilnih in gospodarskih zadevah
Rue Montoyer 59
B-1049 Bruselj

SL

DS-32-11-946-SL-C

<http://ec.europa.eu/justice/civil/>

ISBN 978-92-79-21589-6

9 789279 215896

doi:10.2838/39270